

Svar på Jakob Wolfs artikel i Berlingske

af *Andreas Meng*

Jesus sagde: "Jeg er vejen, sandheden og livet - engang i mellem. For nogle gange, så tiltaler jeg ikke rigtigt folk. I ved, folk er jo så forskellige, nogle er parthere, medere eller elamitter, så derfor har jeg åbenbart mig lidt i alt, så de frit kan vælge mellem alle mine åbenbaringer".

Lektor ved KU, Jakob Wolf, havde d. 23 maj en kronik i Berlingske, som mildest talt var en gang forvrøvlet snak. Han viste på fornemste måde, at Jakob Knudsen havde ret, da denne sagde, at teologi både er ja og nej.

Kronikken lagde ud med overskriften, "det hellige er ikke demokratisk", og deri kan jeg kun give lektoren ret; det hellige er ikke demokratisk, fordi der er En Hellig, som er absolut sandhed. Dette indebærer udelukkelse af alt andet, som måtte kalde sig sandhed eller helligt, for der er kun én som er sand og én som er hellig. At lektoren så åbenbart mener det stik modsatte, berøres senere.

Lektoren går videre og slår fast, at man banaliserer kristendommen, hvis man opgør den i nytteværdi i forhold til islam, og der må jeg igen erklære mig enig. Kristendommen gør nemlig fordring på at være Sandheden. Den er derfor ikke bedre eller dårligere end islam, den er enten sandhed eller løgn. De Konservative går også galt i byen, når de bedømmer kristendommen ud fra hvilken nytteværdi den har for samfundet. Det er klart, at kristendommen har haft positive konsekvenser for de vestlige samfund, ligesom kristendommen har etiske konsekvenser for den enkelte, men det er en forvanskning af kristendommen, hvis man gør den til en stige, hvormed man kan nå det bedste samfund eller den bedste borgertype. Kristendommen er sand, og er altså ikke sand fordi den er god, men god fordi den er sand.

Det er ikke min opgave at forsvare "tidehvervsteologer", men jeg kunne ikke forstille mig, at de hævder at kristendom er bedre end islam. For læser man, hvad der er blevet skrevet i *Tidehverv* igennem årenes løb, så bliver der altid slået på, at kristendom er Sandheden.

Derefter tales der om den manglede demokratiske beslutning i hvordan livet udarter sig. Det faktum, at det ikke er os selv der vælger hvem vi fødes som, hvilken verdensdel eller kultur vi fødes ind i. Fint.

Men så sker der et eller andet. Man kan forestille sig, at lektoren har siddet derhjemme og fået et chok, for hov! Dette er jo slet ikke dialog-minded. Så lektoren må straks rette på misæren, og skriver om religioner at, "(...) De kan stivne mere eller mindre i dogmatiske

systemer, der kan antage en uforsonlig holdning over for andre religioner og anderledes tænkende. Man hævder at sidde inde med sandheden og frakender alle andre religioner muligheden for at kende til sandheden". Og nu tager det hele for alvor fart!

Søren Kierkegaard skal også nævnes, for med ham, så har man krammet på "tidehvervsteologerne", og man får også vist, at der skam er autoritet bag ens ord. Lektoren hamrer derudaf, han er i sit es. Nu skal den endelige pointe komme, og den skal vælte intellektuelle-kegler. Så lektoren skriver: "Men det, at jeg mener, at min religion er den bedste, behøver ikke at betyde, at andre religioner ikke har del i sandheden. Når jeg som kristen siger, at jeg tror, at Gud har åbenbaret sandheden om sig selv i Jesus fra Nazareth, så tror jeg, det er en absolut sandhed, men dermed udelukker jeg ikke, at Gud på en anden måde har åbenbaret sin sandhed for andre (...) Hvis troen var en almen viden på linje med, at $2+2=4$, så kunne sandheden indfanges i et udsagn som: »Jesus er sandheden«. Men det kan den ikke (...)".

Det må have gået for hurtigt for lektoren, for han ender med at modsige sin egen overskrift og sig selv.

Den kære lektor vil helst ikke udelukke andre "sandheder" fra sandheden, for det ville jo betyde at han var "stivnet i dogmatiske systemer" og sådan noget kan vi ikke have. Men så er det jo heldigt for lektoren, at Gud allerede har udelukket andre "sandheder" for ham. Han behøver slet ikke tage valget, for valget er taget. Gud åbenbarede sig nemlig i Jesus fra Nazareth, og kun igennem Ham kan vi kende Gud. Det indebærer altså, at religioner, som fornægter Kristus, ikke kan være åbenbaringer fra Gud, fordi Gud er Kristus, den Kristus som selv siger: "Jeg er vejen, sandheden og livet; Ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh. 14:6). Det vil sige, at Gud ikke åbenbarer sin sandhed på andre måder end ved Kristus. Valget er meget nemt for lektoren. Er Kristus Sandheden, så er alt andet løgn.

Lektoren må også siges at have en skæv definition af "absolut sandhed". En absolut sandhed er ikke kun sandhed for mig, men er sandhed for alt og alle, det er den "totale sandhed".

Det er korrekt, at Gud ikke kan indfanges i religion eller i bøger, men jeg tvivler på, at Gud er andet end hvad Han åbenbarer. At Han er andet end Han selv siger Han er, og derfor kan jeg have trosvished. En vished, som ikke er det samme som den matematiske eller den videnskabelige vished, men som er en tro på, at Gud er den, Han siger, Han er - Profeteret og bevidnet i Skriften. Det udelukker også demokrati i forhold til det hellige, fordi det ikke kan være til diskussion. Det betyder ikke, at man ikke kan diskutere fraktionerne imellem, men det betyder at grundlaget for diskussionen altid må være Guds åbenbaring i Kristus. Lektoren mener altså alligevel, at der gælder en smule demokrati i "det hellige", for der findes ikke kun en sandhed.

Kristendommen og religionerne har intet tilfælles, for religionerne fornægter hele det

fundament, som Kristustroen bygger på. Der er kun forskelle. Fundamentet er skillevejen mellem sandhed og løgn.

Lektorens hele idé synes at være den, at vi for alt i verden ikke må hævde en *absolut* sandhed, for en sådan er jo uforsonlig i forhold til det som må være løgn. Og det kan vi jo ikke have, nej, troen må ændres med tiden, være forsonlig og opmærksom på alle de ting som den har tilfælles med løgnen. Hvilket selvsagt betyder, at sandheden bliver til løgn. Med løgnen kan man kun være uforsonlig og i kamp. Som Matthæus citerer Frelseren for at sige: ”Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd”(Matt. 10:34).

Derfor er et samfund, som kalder sig helligt, men ikke helliger Den Hellige, allerede solgt til Djævlén.